

юрійзавадський

КРИК

Ескіз книги

Тернопіль, 2010

юрійзавадський. Крик. Ескіз книги. Тернопіль, 2010.

© Юрій Завадський, 2010.

Олегові Карпенку

Я — стою осторонь.

Я, я не воюю.

Моє бажання — роздоріжжя, сваволя.

Бажання, хворе невідповідністю —

Єдина зброя супроти.

Здобуваючи крик, залишаю собі зраду,

Зрада притягує голод, а голод — миттєвість.

Одна річ пояснює іншу.

Влада, підпорядкування, правила.

Влада передається з рук у руки, —
Коли передстанній ще тримає її в руках,
Останній вже тягне її на себе.

Час вдаваних змін тягнеться довго,
Що забувається справжній смак до життя.

Коли довго не пишуться римовані вірші,
Почуваю насолоду від асиметрії та свободи.

Вже не керую собою, довгий коридор із догм і норм
Вже не має влади надо мною.

Алкоголь також має свої імена та присвяти,
Як давній друг, що раптом з'явився на порозі,
Як книга, яку несила дочитати.
Крізь яку можеш дивитися на світ.

— Можеш? Насправді можеш?

Людина, розгубившись,
Не може керувати сим світом.
Її вірш — намарне; відчиняє двері:
— Можна?

А поза твоїми залізними руками —
Солдати, вулиці, бульдозери.

Хто я? Я, — припалюючи цигарку,
Говорячи цілком правильно, —
Не можу.

Він був там, отже,
Має право.
Застиг у розчині будденості,
Не на своєму місці.

— Знаю: сей світ нецілісний, атиповий,
Нездатний стати віршем.

Зіперся на підвіконня, зіщулився.
— Гарний день, — каже, — сьогодні.
Аркуш з принтера — у вікно.

Шофер маршрутки, відкривши двері, курить цигарку,
Гіркий дим розходитьсь в повітрі.

Жінка постукує нігтями по сидінні.

В цьому світі — вивіски супермаркетів,
Дівчата світять у темряві цигарками...

В моїй самотності — блискуча обгортка морозива
Перекочується вітром,
З сиреною пролітає карета швидкої,
Залізні квіти вкрилися іржею,
Об'їзні дороги — спіралі,
Всесвіт — ніготь,
Тріскає посередині й болісно кровоточить.

Людина йде дахом, балансує, розставивши руки,
А я кричу їй знизу:
— Чуєш, я не хочу так жити!..

Григорію Семенчуку

Будинок з мільярдом вікон.
Одне, впізнаване, облізла фарба.

Швидкі зміни, — відчай.

Кладу слухавку. З вікна:
Аби знати, як дивитиметься на мене,
Загасивши світло, незнайомиць.

Іванові Бойчуку

Підлога поезії, й пилюка.
Малюю підшвою кола в пилюці.

— Що думають? Як виглядаю?

Не можу сказати про себе, що я в чомусь впевнений.
Важко минають вечори, хочеться звільнитись від
дихотомії.

Ось поет, говорить менше, ніж думає.
Вітаючись, простягає мені руку.
Розповідає про дні, коли слова були рідкими й прозорими,
Коли можна було говорити більше, врочистіше,
пафосніше.

— Ти такий тоталітарний, поете! Вбий мене!
Я тут сам, у холоді, маючи марну надію, що мене щось
врятує.

Як його звати? Посуха, вулиця.

Миколі Шпаковському

Діалектизми потрібні як екстракт необхідності,
Як дієвий антибіотик супроти семантичної порожнечі.
Специфіка локальності, коли наодинці з містом,
Не спільнота, не сім'я.

Забув се місто ввечері, в ліхтарях і тролейбусах.
Торкаюся скла, а воно дрижить.
Се місто розсиплеться, як автомобільне скло,
Лишень торкнуса.

Миколі Шпаковському

Може ти сам — чорнило? Ти сам — зумер? Новий Заповіт?
Не кажи нікому, чуєш? Нікому й ніколи не показуй
Своїх віршів, долонь, дітей.

Містика кредитування й інвестицій,
Релігія купівель і продажів,
Телебачення намірів...

Зваж, кому більш потрібна твоя правда,
Чи не краще мовчати, вдаючи чужинця,
На сій жовтій нічній вулиці?

Залишив позаду найкращі дні,
Думаючи, що найкраще — попереду,
думаючи, що найкраще, і так далі.

Друзі стають чорт зна чим. Тебе люблять лиш ті, хто на
відстані,
Або ті, хто від тебе залежить.
Певна відстань програмує ненависть.
Куля любові — скляна: боюся...

Під пильним оком сього міста
Станеш підстаркуватим, зможеш брехати чи недобачати.
З'ясуй, любов низького зросту, з короткою зачіскою,
курить,
Кому до вподоби, кому, окрім тебе самого, чужого,
На сій жовтій нічній вулиці?

Молися, й тебе почують,
Клени, й тебе почують,
Присягай, і так далі.

— Ти продовжуєш говорити, але я вже не слухаю.
Не думай, що твої слова для мене нічого не важать,
Се тобі вдалося позбавити їх змісту.
Говориш далі, а я підводжу голову й дивлюся на тебе,
Чекаючи, поки ти зрозумієш свою звичайність.

— За три кроки від тебе, зачекай, —
А ти відступаєш назад,
Зі страхом дивишся мені в очі.

За криком я вже забув, що маю почуття:
Відкриті дороги, ключ від хати.

Перегортаю записник,
Коли нестає сил.

Люди зо зброєю:
— Вірші можна писати олівцем,
На старих газетах, кривавих сорочках,
Вугликом на бетонній стіні,
В окопах,
Коли на тебе плюють
І стають чоботами...

Знайшов захист у натовпі,
Порушення закону якого карається смертю.
Від цього порядку — чорт зна що, назовні, всередині.

Зневага, жорстокість, відчуження = люди, навколо.
Зневага, насильство, відчуження = сам, у собі.

Домашня адреса, імперія, надумана історія,
Президенти, один, інший, жодного.

Приходить, заплучений:
— Я тепер розумію віддалі й зневагу.

Вітер, і полум'я.

Коли всі в понеділковій роботі,
Тротуарами сунуть садинокі постаті.

Кажу:
— Я вірю тобі! —
Накриваю долонею рота.
Накриваю долонею шклянку, —
Там метелик.
Відберу долоню —
Полетить.

Дівчина, в білому,
В неї срібний метелик у вусі.
— От він, проклятий, — думаю.
Його білі крила —
Холодні вечори, сведер на плечах.

Я намагаюся пробудитися, ніби сплю.
Чуже волосся — в долоні.

— Непослух — покарання?
Свобода — як привид?

Людина, за якою женуться невидимі пси,
Озирається щоразу,
Ніколи не втрачає пильності,
Не полишає хвилюватися.

— Те, що я пишу вірші, не дає мені, як і комусь іншому,
Права на інакшість:
Не зменшує моєї спраги чи голоду,
Не продовжує ерекції,
Не дає пільг на проїзд у тролейбусі
І не дозволяє мені брехати чи вдавати із себе
письменника,
Що, зрештою, рівноцінно.

Присвята щось інше, ніж вірш.
Назва щось інше, ніж вірш.
Вірш — не назва,
Присвята — не назва.
Присвята — не вірш,
Не назва.

Короткий інтервал між запахом алкоголю
Й окропом на шкірі.

Двоє п'яних сусідів, нічною вулицею,
Мають намір, повертаючись додому,
Згвалтувати, яка чекатиме на таксі,
Якусь дівчину, не місцеву.

Завжди все закінчується
Загубленим гаманцем, відформатованим диском.
Нерочито, мовчки.

Щастя м'яке й чутливе, як шийка матки.
Щастя — доречно дістати по морді.
Щастя — вбивати іновірців, гвалтувати українок.
Щастя — приносити квіти до військових меморіалів,
Почуватися європейцем.

Як написати про щастя, без словників і граматик,
Коли не віриться, що мова існує насправді?

Говориш, ніби закриваєш двері авта,
Повертаєшся до мене, ніби нічого не сталося.
Мовчу тобі в відповідь.

Сеї ночі — жодного алкоголю.

— Сі слова нічого не варті!

Не загасив світла, дивлюсь на своє голе тіло.
Порожню.

Дорогу, яку пройшов ногами —
Не зміряти.

М'ясо — твій язик у моєму роті,
І м'ясо — на столі, під ножом різника.

Чекаю на тебе, як на останню подію.
Раптом — телефон.

Приблизно так можна зруйнувати все,
Ніколи не мислячи діалектично.
З іншого боку, вбивство може бути виправданим,
А зігноровані вибори — недійсними.

Нічні зимові вулиці сповнені світла,
Якого більш ніж вдосталь удень,
Коли його ніхто не помічає.

На сніданок — сухий хліб і бесіда телефоном,
По якій розумієш, наскільки безсилий що-небудь
планувати.

Від страху — працездатність, любов, повага, зверхність.
Боячись образу зверхника, сам, мимоволі, імітуєш
шовінізм.

Хто я? — Прокльони?
Лише з великої любові можна нікому не доводити
Своєї працелюбності.

Розв'язую сю ситуацію в спосіб,
Схожий на алкоголізм:
Не знаю.

— Внизу — поле, вгорі — небо, —
Каже дівчинка коло прапора.

— Навіщо істина? Чому мовчиш?

Обтрушений з черевиків сніг
Довго не тане на килимі.

Вони говорять своєю рідною мовою,
І в сій спільності чогось варті, здається.

— Ви — випадки!
І сей світ — постарів.

Має успіх той, хто спотворює світ, який не існує.
Співставляючи кольори, він співставляє себе з собою.

Я щось вважаю, думаю так чи ні,
Моя думка, врешті, залежить від ринку ідей.
Натомість жевріє інше, позбавлене мене.
Невідомий хтось потай перетворює поезію.

Залізо набирає температури тіла
І швидко охолоджується.
Залізо може бути розжареним
І перетворювати людське сало на лій.

Мені здалося того вечора,
Що в мене гарячка.
Боляче було ковтати та трусилися ноги.

— Не думав, що колись зможу так глибоко щось
переживати, —
Казав знайомий по телефону.
Саме тому, що я її не торкався,
Я тепер не знаходжу собі місця.
Її призабуте обличчя — знак недосяжного.

— Ся музика мені чужа, я нічого не розумію! —
Відштовхую від себе гітару.
— А ти вмієш? — спитала,
Перебираючи червоними пальцями струни.

Ся тиша — симптом.

Читаю про себе в інтернеті,
Дослухаю, де мені болить,
Чи не натерли окуляри,
Чи ніхто не стукає в двері.

Від чужих людей я почув,
Що ти закохалася.

Чутно, як скло опирається ультрафіолету.
Вранці читаю Біблію,
А крізь сторінки
Ти дивишся на мене,
Оголена й п'яна.

У горлі — рухомий згусток,
Як після алкогольної ночі.

Я раніше напивався від впевненості,
Тепер — від непевності.

Постать переді мною:
Незнайомець, добре поголений,
В поправаний сорочці, —
Сьогодні його повинні вбити.
Якщо говорити про світ —
Мовчати про те, що досягнути рукою,
Мовчати про те, що комусь потрібні протиставлення.

Створюючи опозиції, наближаюся до порозуміння. Завіщо
Сі обов'язки, ніби мене покарано?

Тепер, сьогодні, на тлі світу,
Повертаюся до себе,
Допоки мій дім не зруйнували.

Не хочу думати про тих, хто слухає,
Хто, хитаючи головою, всмоктує книги.

В мене вже не залишилося співчуття до колишніх друзів.

Аеропорти й вокзали відбирають останні копійки.

Лиш не знаю тепер, як повернутися додому.

Володимирові Дячуну

Виявляється, щасливий я лиш деколи.
Багато віршів пишеться в сирому будинку,
Без тиньку, без вікон, без даху.
Слова — орнамент, єдина прикраса.

— А де ти є?
Я не знаю де.

Пальці не можу зігнути від роботи,
І речення — стійке, непорушне.

В чому таємниця? — Кілька гривень у кишені,
Нотатник, олівець. Тоді кожне слово в вірші —
Необхідне, хай би яким недоречним воно не виглядало.

Я мешкаю в чужій країні,
Де автобуси мають інші маршрути.
Не розумію, як я міг загубитися.

В мене в руці — пачка цигарок.
— Я вже й забув, як ти виглядаєш, —
Заглядає мені в обличчя чужинець,
Витягуючи від мене одну цигарку.

Ходять за мною твої есемески, крок в крок.
І мовчати не хочу, та й сказати тобі нема що.

Цілий день сьогодні — ранок.
Холодна мряка, краплі висять у повітрі.
Порожній осінній простір.

- Закрий очі й розслабся, відчуваєш?
- У нас осінь з меланхолією.
- Се в мене тимчасова криза...

Сьома ранку,
Кілька цигарок позаду.

— Говори зрозумілою мовою.
Враховуй контекст.

Є й інші слова: плач, комп'ютер,
Сон, проститутка, лабораторія,
Широчінь, Великдень, кулемет,
Фотографія, цнота, Україна.
Є й інші люди...

Відповідаю на твої есемески,
Ніби перепробуюсь.

Галі Гудимі

В цьому вірші, як і в мені —
Жодної моралі.

Прямокутний автобус
Розбиває густу темряву.
Перед ним — ніч,
І ніч — позаду нього.

Я десь загубив свого олівця,
Нема чим записати вірша.

— Не кажи мені, що тобі подобається,
Се зайве.

Оскаженілі пси накидаються на чоловіка,
І він залишається без ніг.
Пси знову накидаються на нього
І відгризають йому голову.

Ми сидимо за чаркою горілки,
Відчуваючи, як частинами втрачаємо себе.
Дивимось знимки з війни:
Пошматований кулями чоловік
Лежить лицем до асфальту.
Поряд із нами сидять юні поети
З прозорими супутницями.

Хочу написати тобі:
— Не гнівайся, —
Ніби розмова буде мати продовження.

Чи є потреба повторюватись?

— Не йди, — кажеш, —
Не забудь мені відписати, не мовчи.

Сиджу з цигаркою перед монітором
І дивлюсь, як посуваються рядки чату.

Кожне покоління має своїх героїв.
Героїв мовчки проводжаю поглядом,
Хоча слово “мовчки” — незграбне, коструbate.

То ж потім
Кожен з них буде поводитися,
Ніби він звершив щось найбільше,
Думаючи, що жити —
Найбільший подвиг.

Саме сьогодні —
Переходжу вулицю, переймаю досвід, мовчу.

— Що сталося з тобою? — питає мене хтось.

— Саме сьогодні переходиш вулицю,
Переймаєш досвід, мовчиш. Я ж питаю себе:
— Що сталося з тобою?

Одного разу народившись,
Як ми,
Зраджуємо себе щоденно.

Сидить. Їсть.
Як ми,
Ніколи не плачемо.

Дівчина ніяково стирає цукрову пудру з губ,
Запиває чаєм з білої пластикової шклянки,
Нагромаджує в собі смуток.

Інша їсть без смаку, порожня людина,
Їсть, аби позбутися запаху з рота,
Роздає себе задарма.

Без наркотиків й алкоголю,
Вбивайте один одного,
Заради себе.

Повернеться сторицею ненависть,
З посмішкою катуйте пророків,
Кидайте псам книжки й святощі, —
Допоки себе знищуєте, ви існуєте.

Відбираючи в чужинців батьківщину,
Вдавайте ображених,
Звинувачуйте їх у вашій безоглядності,
І вам воздасться, бо ви дієте як переможці.

Не читаю тепер книжок,
Осточортіло.
Дивлюсь на книжкову шафу,
Як на скелю.

Втікаю від слів, слухаю музику,
Не дивлюсь у дзеркало.

Завтра вранці все мало би стати іншим.

Я не перший, хто на мить повірив,
Що з нічого може народитися шось.

Відкриваю записника, щоб переконатися
В перевагах революцій...

Серйозні розмови.
Я — малий хлопець,
Тато кладе мені долоню на голову,
Його пальці пахнуть цигарками.

Кипить вода.

Очевидно, я комусь потрібен.
Моя функція стає мною,
Бо сам собою не володію.
Часом правда занадто релятивна,
Проклята правда.

Закипівши, пластмасовий електричний чайник
Виключається, ніби змовкає на мить,
Чекаючи, коли скористаюсь його набутком.

— Нездійсненні мрії... Як вирости з цього міста?

Тернопільські вулиці: чоловік із парасолею,
боїться чорт зна чого, зморшки під очима.

— Я встав із ліжка й крізь прочинені двері
Вибіг у широкий лікарняний коридор. Від підлоги
Віяло зимнотою. Зупинився й голосно крикнув:
Зверху, над криком, залишилася прогалина,
Котру не знав як заповнити.

— Ду-ма-ла! —
Дівчина широко відкриває рота,
Коли говорить.

Дівчина з квіткою,
Посміхається.

— Вони всього лиш м'ясо, сі люди,
Стріляйте! —
Що за революції без вбивств?

Зіні Гаєвській

— Тут снігу не було сьогодні?
— Був. Налетіло багато.

Вливаю в себе вино,
Як ненависть.

Виявляється, можу говорити дурниці,
На заздрість поетам,
Як сніг походить від води,
І лезо — від крику.

*...Бо майстерність — се та ж правда,
Тавтологія, жаргон чи збіг приголосних...*

Людський череп, —
Такий самий, як усі інші.

Йому не пасує називатися героєм, спасителем, пророком,
Бо його смерть запрограмована,
Безумовна.

Детермінізм, коли почувашся чоловіком
І знаєш на що витратити свої сили.

Кожного дня переживаю в собі чергову загибель, —
Заперечую собі рахуватися зі смертями чужинців,
Коли стільки моїх богів недовірено.

Один із сих днів...
Відірваний гудзик.

В одній хаті —
Голос, руки.
Не розумію:
Голосні суперечки.

— Розумієш? — впирається в мене поглядом.

Стоїть, зіщулився від вітру.
Від нього тхне недомитим тілом і нутрощами.
Довго стоїть, із цигаркою в зубах.
Черкає сірником.
— Не скажете, котра година? —
Питає, показуючи пальцем на руку,
І йде геть, не чекаючи відповіді.

Ось коли сиплеться сніг,
Сніг тихий, кривавий.

— Звільняюся, — кажу, —
Кожен твір — даремно!

Час прекрасний
Не на руці, а так, у повітрі.

Пісок. Пам'ять.

Годинники хай зупиняються,
Приховують лиця й спомини...

Простір живої людини
Після її зникнення
Зостається густою плямою.

Дають натхнення
Порожні або спалені книги.
Їх не прочитати.

— Що йому до нас? —
Перестає дихати,
Ніби мовчить.

Поезія — не в письмі,
Се вже напевне.

— Може, я вже звільнився, —
Дивлюся на галицькі краєвиди, —
Без копійки в кишені?

Якщо каже:
— Форма для мене не є важлива,
Намагаюся передати зміст, —
Мовчу.

Водії міжміських автобусів лузають насіння,
Посміхаються.

Із нічного гавкоту —
Версифікація.
Й обмаль слів.

Крізь шум не чую як думаю.

Осінь 2007 року — поліетилен, штучність.

Позбавити радості — се радісно.

Позбавити радості — радісно.

— Про що ти думаєш?

Все менше й менше залишається

До кульмінації.

Кілька літер визначають слово.

Кілька секунд — вірш.

Теперішній світ — без права на власні погляди.

Залишив собі кілька гривень на пляшку,

Якщо вирвуся.

— Про що я думаю?.. Я повертаюся. Мені каменем
Розбили голову, кров запеклася
На волоссі.

— Я повертаюся додому. Очі, долоні, —
Змарнований чоловік. Се антагонізм?

— Я повертаюся додому. Єдине
Тіло світу, яке ділять і ділять.

— Сатана — всього лиш частковість.

Щоразу сильнішим стає враження,
Що мене дурять,
Говорячи до мене словами моїм предків.

Нічого не надбати, крім хаосу.

Живе для того, щоб трахатись,
Прозора дівчина.
Все виявиться після першої зустрічі.

Вибори, вибори.
Все виявиться після виборів,
Коли її невимовлені обіцянки
Не стануть набутком ані жодного чоловіка.

Люди розможуються
Завдяки їхній природженій авантюрності.

Можна лише чекати випадку.
Як яблуко, що тримає в собі воду й насіння.

Туман, порожнеча.
Світ недотворений, без назв.

— Ось який стан натхнення, невже
Надійшов час на самого себе?
Наскільки я можу збайдужіти?
Кому догоджати?

В поезії немає моралі й правил.
Ненавиджу, не навиджу, не на виджу.

Тарасові Волинцю

З туманного вечора, як раптове авто,
Виринає людина, схрещені руки на грудях.

Примітивний час, — розчиняється в повітрі.
Стояв тут, у джинсах. Тепер нема.

Спекулюючи жорстокістю,
Можна виграти війну з тими,
Хто спекулює своїми стражданнями.
Спекулянти — успішні люди,
Будують меморіали своїм загиблим.
Проте не загиблим вони найбільше заборгували,
Очевидно.

Аж тут — продовження минулого року,
Минулих десятиліть.

Біль у зап'ясті, тепла осіння погода.

У газетах — смерть і гвалт.

Обличчя зґвалтованої дівчинки.

Пожовкла ліщина.

Собаки на ланцюгах.

Її очі.

— Чуєш? Чуєш мене?

Крики, наче каміння, мовчки переношу

З місця на місце...

— Смерть друзів?! Я їм не мама!!! —
Солдат видихає носом
Жовтий густий дим.

Мертві тіла на узліссі,
Роздерті мінами.
Тіла громадять бульдозерами, —
З них будують мости й барикади.

Дерево, саджанець, тонке, як палець,
Гнеться під колесом вантажівки,
Спотворене, росте.

Врешті я сам.
Поза юрбою.
Заходить сонце.
Вітер. Гострі трави.

Ейфорія: осінь, самотність.
Відчутно полегшення,
Оманливе.

Чорні тіні:
Двоє на велосипедах.

Осінні поля:
Спостерігаю за собою,
Не втручаючись.

— Вітер роздує вогонь,
Залиш.

— Ти — вічність.
Сидячи, чекаєш.

— Допоки існуєш — дерево, сходи, сквер:
Мені важко зрозуміти азійський дух,
Як і співчуття, нахабність, аскетизм.
Допоки я, доти моя релігія,
Без мучеників і святих.

Всі однаково жорстокі,
І в усіх однаковий шанс на безвихідь.

— Я — християнин, отже...

Книги — непотріб,
Непотріб...

Наталі Лобас

Всі співучасники, —
І той, хто посміхається потай.
Глибина людини?
Лезо, куля навиліт.

Існують речі, котрих я не називав, —
Навіщо?
Я розкладаюсь. А з мене народжується
Каміння.

Приходить хтось і зі спини вітається.
Відчуваю свою мізерність,
Коли він хоче стримати посмішку.
Боячись самого себе.

Дайанові

Небо сіре, зміліле.

— Свобода? Змагання близькості,
Віра в обмежені потреби.

Вітер зриває зо столу
Аркуша.

Невідомо, чи взагалі що-небудь є
За сим ротом, чорними очима, пальцями.

— Куди тікає його постать,
Без рук?

Ганнусі

Мені говорять,
Ніби я неправильно говорю:
Я можу без остраху озиратися.

Слабкість — від необережності.

Останній день я тут,
Брутальний, багатослівний.
Міський пляж перед бурею,
Всипаний пляшками й презервативами.

Знову питає:
— Куди, думаєш?

Нічого не надбати, крім хаосу.
Тримаю камінь у долоні;
В ньому — вся його суть.
Шукачі істин, пророки! —
Сей камінь — я.

Хіба можна сказати:
— Я ніколи не був брутальним. Я ніколи
Нікому не нагрубив.

Маю право на ненависть,
На убийство, на самого себе.

Галі Гудимі

Як дитяча гра, не боїться вмирання:
Бездоріжжя переді мною, жовта глина,
Гірський краєвид, неспокій.

Цигарка неспокою? Гіркий краєвид?

Аж на завтра — чекати запаху ватри,
Час на втечу та сльози.

Я живий, я все ще живий.
Виводжу себе із себе,
Насправді ж — спустошений.

Дощовий осінній день,
Один із мільярда,
Як людина, що народилась.

— Давай поговоримо про сей день.

Галі Гудимі

Потяг Ужгород-Київ — купа тіл,
Смітник, людський брукт.
Звільнитися від чужого сну, від поту
І власного серцебиття, — як?

Порядок речей у світі —
Кілька пропущених слів.

Ся осінь закінчується
На півдороги.
Осінь перетворюється на хлопця,
Спортивної тілобудови,
Плює собі під ноги.

Маю право, яке не обумовлене законами.

Се шлях від себе до себе, насправді.
Зміну власної форми не можу пояснити.
— Геть! Геть звідси! Геть!

Вилікуватись від звичайності,
Ніби втратити все.
На мене теперішнього дивляться так само,
Як дивилися на мене колишнього,
Коли я приховано мріяв про зміни.

Не можу бути собою —
Се суперечить здоровому глуздові.
— Шановний, задоволення, старіючи, менше.
Чим я стану врешті? —
Морем, піском, пляжем, пластиковою пляшкою?

Народжувати, всупереч своїм недолікам;
Задовільняти умові часу;
Бути пристроєм.

Бачу різних людей, утилітарного призначення, —
На пластикових милицях.

І земля — чорна в'язка субстанція.

Ось ми, що ненавидимо один одного,
Люб'язно дивлячись на долоні та губи.

Отвір чужого рота ніколи мовчки не відбувається,
Лише твій — застигає, здивований.

Мій друже, і ти...
І твій телефон не мовчить, тішиться собою,
Й одвертий, як кй йт ткій.

Хто сьогодні, сам увійшовши до себе,
Усе ж таки самотній?
Ось ми, ні.

Олі Кліпковій

— А чужинець — ти!

Свобода, виявляється, існує.

Врешті, дощ; а поля довкола — чорні.

Свобода, якою марить моя Вітчизна —
Під багатотонним залізобетоном.

Людина сама знаходить собі покарання,
Попри свої мрії.

Дощі не можуть розбудити насіння в землі,
Дощі — лиш на волоссі.

Нащо так говорити, на чорта ся поетичність?

Ховає обличчя, довге волосся,
Ні вона, ні він.

Як зрозуміти свою інакшість,
Коли ти сам — проти себе?

LXXVII / LXXX

*One of these days
I'm going to cut you into little pieces*

Pink Floyd

Детальна інформація про автора на його персональному
сайті
<http://yuryzavadsky.com>

юрійзавадський

КРИК

тернопіль, 2010

LXXX / LXXX